

Hajmáskér 2005.06.12.

2005. September 01.

A mi segítségünk, istentiszteletünk megszentelése és megáldása jöjjön az Úrtól, aki teremtett, megtart és bölcsen igazgat mindenedet. Ámen.

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk, köszönjük néked, hogy itt lehetünk, a Te megújult hajlékodban, hogy örvendezhetünk, hogyha kis lépésenként, de láthatjuk a Te ügyed haladását, kezünknek munkáját, s örvendezhetünk azon, hogy nem hiábavaló a mi hitünk, a mi Hozzád való ragaszkodásunk. Ó Urunk, légy velünk szent lelked által és áldj meg bennünket, add, hogy ne csak a látható, de a láthatatlan egyház is épüljön, s hogy a mi szívünkben és lelkünkben épüljön fel a lelki ház, mely Néked szolgál, mely Téged dicsőít, s a Te szent Fiadat, a mi Urunk Krisztust. Ámen.

Így szól Istennek igéje az Apostolok cselekedeteiről írott könyv 24. részében az 1.-9. terjedő versekben:

Öt nap múlva azután lement Anániás főpap néhány vénnel és egy Tertullusz nevű ügyvéddel, és panaszt tettek a helytartónál Pál ellen. Amikor behívták, Tertullusz így kezdte vádolni: "Nagy békességet biztosítás számunkra, nagyra becsült Félix, és üdvös változások történnek népünk javára a te gondoskodásod folytán. Ezt mindenkor és mindenütt teljes hálával ismerjük el. De hogy hosszan ne fárasszalak, kérlek, hallgasd meg rövid beszédünket, jóindulattal. Mi ugyanis megállapítottuk, hogy ez az ember valóságos pestis, lázadást szít a földkerekségen élő valamennyi zsidó között, és a názáreti irányzat feje. A templomot is meg akarta szentségteleníteni, de elfogtuk, és a mi törvényünk szerint akartuk elítélni. Liziasz ezredes azonban odajött, és erőszakkal kivette őt a kezünk közül, és azt parancsolta, hogy vádlói hozzád jöjjenek. Magad is tudomást szerezhetsz mindarról, amivel vádoljuk, ha őt kihallgatod." Csatlakoztak ehhez a vádhoz a zsidók is, és bizonygatták, hogy mindez valóban így van.

Kedves testvéreim, az Apostolok cselekedeteiről írott könyv nézetem szerint az egyik legjobb segítség minden időben az emberiség számára, a keresztyénség számára ahhoz, hogy újra meg újra vissza tudjon térni azokhoz az alapokhoz, azokhoz a gyökerekhez, amelyekből elindult világhódító útjára a keresztyénség, s az Apostolok cselekedeteiről írott könyvnek rövid példázatai, történetei azért kerültek bele a Szentírásba, hogy mi magunk tanuljunk az ott lévők viselkedéséből, helyállásaiból, próbatéteiből. A felolvasott részben pontosan Pál apostol próbatétjéről olvashatunk, illetve arról, hogy hogyan vádolják őt elfogatása után. S bár nem szerepel, nincs jelen az apostol, mégis ennek a történetnek ő az igazi főszereplője. Mert hiába mondjuk azt, hogy Anániás főpap egy Tertullusz nevezetű, valószínűleg zsidó származású, de magát már római néven nevező ügyvéd és Félix helytartó, akik ebben a történetben mint szereplők, mint megszólalók részt vesznek, azért mégis a nagy apostol az, akiről az ő szavaik és cselekedeteik vallást tesznek. Úgy, hogy közben a támadó saját magát is lejáratja. Illetve a mi szemünkben, akik nem az adott pillanatban látjuk a történéseket, hanem kétezer esztendő távlatából nézhetünk vissza, sokkal átlátszóbb ez a történet, mint talán azoknak, akik szerepeltek benne.

Mert mi is történik? Ugye, elfogják Pált, Cézáraába szállítják és úgy gondolják, hogy ahogy Krisztust is a rómaiak ítelték el, ítéljék el őt is. Nem véletlen ez a gondolat, hiszen amikor ők maguk, mondjuk így, önbíráskodni akarnak, akkor jön Liziasz ezredes, és azt mondja, hogy állj, nem bántathatók. Nem bántathatók Pált két oknál fogva: először is, mert római fennhatóság alatt éltek, egy római provincia vagyatok, titektek nincs önálló jogotok ahhoz, hogy igazságot szolgáltatassatok. Rendesen, római bíróság előtt, Róma törvényei szerint kell ezt az embert elítélni vagy felmenteni. Igen ám, de látszik, hogy hogy állnak hozzá. Az ügyvéd első szavai nem Pálról szólnak. Mit mondanak? "Félix, de nagy vagy és dicső és bölcs." Hízelegnek. A hízelgés szavai, amelyek ugye mindig jólesnek az uralkodónak, a pozícióban lévő nagy embernek, amelynek azonban, ha az az ember, akinek hízelegnek, azonkívül mindenki tudja, hogy valami célja van. Aki hízeleg, valamit el akar érni, neki mindig van valami rejtett hátsó szándéka. Jelen esetben az, hogy megnyerje a saját akarátának, a saját szándékainak a bírót, a helytartót. Egy olyan nép fia, amely attól kezdve, hogy a rómaiak leigázzák, folyamatosan lázadzik, amely saját terrorista osztagokkal rendelkezik, hiszen a zeloták, az izraeli felkelők azok nem mások, mint Jézus korának terroristái. Ezek az emberek kést hordanak a ruhájukban és hátulról leszúrnak a rómaiakat, vagy azokat, akiről úgy gondolják, hogy a rómaiakkal kollaborálnak. Rejtve, az éjszaka sötétjében dolgoznak, és egyetlen céljuk van, hogy kárt okozzanak Rómának és azoknak, akik hűségesek Rómához, vagy legalábbis megpróbálnak együttműködni. Tehát egy ilyen, mondjuk így, akkoriban a Római Birodalom szemszögéből egy terrorista nép fia, mert ennek látják akkoriban a zsidókat a rómaiak, jön a vezető és azt mondja, hogy "Figyelj, elismerjük, amit tettél, elfogadunk téged. De itt van ez az ember, aki annak a követője, akít a te elődöd, Pilátus, már keresztre feszítettet. El kéne őt is ítélni. Őt is meg kéne ölni." Biztos, hogy óriási kísértés ez egy helytartónak. Hoppá, lehet békülni, egy ember életén megint meg lehet vásárolni néhány nap, néhány hónap terrormentes időszakot? Talán akkor a zeloták is visszafogják magukat, hiszen ezek papok, ezek talán tudnak hatni rájuk. Ugyanakkor mégiscsak ott van a római jog, amely mind a mai napig mindenféle törvényességnek az alapja, amely azért megköti a kezét a helytartónak. Igen ám, de elhangzik egy olyan mondat, amely ennek a mai ígéretdetésnek talán a leglényegesebb momentuma, amit a vádló, a jogász, a jogi képviselője a zsidóságnak mond. Ami ekképpen hangzik: "Magad is tudomást szerezhetsz minderről, amivel vádoljuk őt, ha őt kihallgatod." Kedves testvéreim, ennél nagyobb dicséretet nem lehet Pálra mondani. Mert mit mond ezzel? Nem fogja letagadni, hogy mit tett és mit mondott. Nem fog kihátrálni, nem fog elmenekülni, ugyanúgy fog viselkedni, mint Krisztus, nyugodtan. Tét nélküli a mérkőzés, mert ez az ember fel fogja vállalni azt, amiben hisz, és akkor is kitart mellette, ha te halálra ítéled. Ez az ember nem ijed meg se tőlünk, se másától. Ez az ember pestis, ez az ember mételey. Miért? Mert hűséges ahhoz, amiben hisz. Mert világképe, világrendje van. Mert megingathatatlan a Krisztusba vetett hite. És, helytartó, neked se fog mást mondani.

Hogy miért fontos erről beszélni? Azért, kedves testvéreim, mert ha csak akár az én rövid, alig tízesztendei lelkesítő szolgálatomra tekintek vissza, akár arra az időszakra, amit már serdülőként vagy felnőttként éltem meg a világból, azalatt tűnt olyan ember láttam, aki elhatárolódott a múltjától, aki megváltoztatta a véleményét, aki hol itt, hol ott, hol amott tűnt fel, és egyszer piros volt, egyszer fekete, egyszer fehér, egyszer kék, és ki tudja, hányféle ellentétes álláspontot képviselt. Ugye, ha körülnézünk a világban, sok ilyet látunk. Ma ezt mondom, holnap azt. Pálról az ellenségei elismerik, hogy nem ilyen ember. Ez az ember nem fog megijedni a saját múltjától. Igen, tudják, ők is, hogy ugyanaz a Saul, aki a bíróság elé állt, vagy akit Félix elé citáltak, aki maga is üldözte a keresztyéneket. Aki a saját szemszögéből, Pálként, óriási bűnököt követett el az ellen, amit képvisel. De ez a Pál ezt felvállalja. A múltját is, a jelenét is, és a jövőben sem akar más lenni, mint amivé a Krisztus megszólító szeretete őt tette. A helytartó kérdez tőle, és ő válaszolni fog. Ha felteszed a kérdést, azonnal el tudod ítélni, nem fog kimenekülni a vádaskodások elől. Nyugodtan, amit mi mondunk neked, ez igazság. S kedves testvéreim, ezzel elismerik, hogy hozzájuk képest Pál egy óriás, mert Pál nem keres kibúvókat. Pál nem próbálja erre vagy arra magyarázni a saját cselekedeteit. Tudomásul veszi, hogy volt egy idő, amíg ő Saul volt, de azóta Pál, és amilyen elszántan, amilyen megingathatatlanul Saulként létezett, ugyanolyan megingathatatlan Pál lett belőle. Az Isten ügyének sokszor alázasatos, sokszor kemény, nagyhangú, de mégiscsak hatékony harcosa, akit az ellenfeleinek is el kell ismerni. És kedves testvéreim, azt hiszem, ez egy óriási példa számunkra, mert megmutatja, hogy mit kell tennünk. Hogyan kell, milyen képet kell kialakítani rólunk a világnak: barátainknak, ellenfeleinknek, ellenségeinknek, mindenkinek. Ide kell eljutnunk. Személy szerint egyenként, mindannyiunknak, és egyházunknak, gyülekezeteinknek is. Hogy aki ránk néz, az azt mondja, hogy ez egy megingathatatlan ember. Ez megingathatatlan a Krisztusba vetett hitében, a hűségében, az áldozatvállalásában, az, hogyha egyszer, a konfirmáció alkalmával megfogadott valamit, tartja hozzá magát, akkor is, ha kinevetik érte, akkor is, ha meghurcolják érte, akkor is, hogyha talán ez nem előnyös: ha nem kap jobb munkát, ha nem lesznek jobb feltételei az életének, sőt, rosszabbak lesznek.

Azok, akik megölni akarják Pált, azok mondják róla a legnagyobb dicsőítést. Kedves testvéreim, de jó lenne, ha mi ilyenek tudnánk lenni! Ha azok, akik vagy elhallgatni vagy elhallgattatni szeretnének bennünket, azok is kénytelen-kelletlen elismernék, hogy hűek tudunk maradni a Krisztushoz. Minden bűnön, minden hibán, minden múltban elkövetett dologon túl az Isten igaz emberei vagyunk. Hogy miért? Azért, kedves testvéreim, mert egy igaz embert szívesen hallgatnak a börtönben. Egy igaz emberre felnéznek akkor is, ha nincs semmije. Amikor nehézségek között hirdeti a Krisztust, amikor talán meg sem szólal, akkor is példa értékű, akkor is ő a vezető, az emberek majd úgy akarnak cselekedni, ahogy ő tette. Az ő hitéből, az ő odaszánásából hitet és erőt merítenek a gyengék. Az ő bizonyosságából táplálkozni tudnak a bizonytalanok, a kételkedők.

Ha egy ember képes arra, hogy egy elvér, egy ideológiáért odadobja akár az életét, arra érdemes odafigyelni. Ha van olyan személy, mint amilyen Pál volt, aki azt mondja, hogy akár meg is halok azért, hogy én hiszem és vallom, hogy Krisztus született, meghalt és feltámadott, és vár minket a mennyeknek országába, és semmit nem tartok túl nagy árnak, hogy ezt az embereknek elmondhassam, abban a pillanatban az emberek odafigyelnek. Hiszen, gondolatok csak bele, a maga élete mindenkinek drága, saját életünket mindannyian féltjük, a szeretteink életét is féltjük. Épp ezért meghökkent bennünk az, ha valaki nem fél, ha valaki kimondja az igazat akkor is, a véleményét akkor is, hogyha az életét fenyegetik éppen. Ha valaki hű marad az elveihez, az Istenéhez, a hitéhez a halálon, a síron túl is. Erre odafigyelnek az emberek. Erre azt mondják: hoppá, lehet mögötte valami, különben nem adná a legdrágábbat. Különben nem adná a legfontosabbat, nem adná a legtöbbet. És ha odafigyelnek, akkor már könnyű nekünk magunknak megszólítani őket, bizonyosságot tenni és elmondani, hogy létezik egy Isten. Hogy él a mi Urunk és munkálkodik itt, ebben a világban. És ha már el tudtuk mondani, ha már rá tudunk mutatni az Ő keze munkájára, akár oly módon, hogy dolgozik, hogy segít nekünk, hogy egy kis templomot belülről szebbé tegyünk, hogy gyülekezetként megmaradjunk. Ha rá tudunk mutatni saját életünkben Isten megannyi keze munkájára, segítségére, oda fognak figyelni ránk. Mert tudják, hogy nem össze-vissza beszélünk. Hogy a mi szavainkat nem lehet se két fillérrel se kétmilliárdal megváltani. Csak azt mondjuk, amit hiszünk, amit tapasztalunk, ami része a mi életünknek. S ha nekünk van istentapasztalásunk, majd más is akar ilyet magának, más is találkozni akar a teremtő-megtartó Istennel. És ha kéri, akkor igenis meg fogja szólítani őt. S ha lélekben felkészülnek rá a körülöttünk élő emberek, akkor ugyanaz lesz az eredmény, mint Pál, Péter és a tizenkettő, meg a sok-sok vértanú munkájának eredménye. Amivel ők azt érték el, hogy Rómában államvallássá lett a keresztyénség. E hitvallással elérték azt, hogy az egész világon elterjedt. Aztán egy másik, egy Luther nevezetű ember, azzal, hogy a zsinat előtt, a fegyverek, a katonák előtt megállt, és azt mondta, hogy "Itt állok, mást én nem tehetek, nem vonom vissza a tanaimat." Vagy Kálvin János, aki Genf prédikátora volt, elviselte azt, hogy tanításáért elűzték egyszer Genfből "Akkor sem változtatom meg, ha elzavartok a zsiros állástól, ha elzavartok a vezetőségből, a hatalomból." És Genf városa mit tett? Visszahívta Kálvint. Ennek köszönhetően naggyá lett az a miniorság, az a miniállam, amit ma Svájcnak hívunk.

Helytállás. Semmi másról nem szól ez a történet. Illetve ebből a szempontból, legalábbis ezt üzeni nekünk az Isten. Hogy érdemes olyanná lenni, akiről ellenségei, ellenfelei is elismerik, hogy hűséges az Istenhez, hűséges az üggyhöz, amelyre elhívott bennünk a Krisztus.

Van ismét egy kulcsunk ahhoz, hogy azt az ajtón, amelyen egy olyan világ felé mehetünk, ahol erősebb gyülekezetek, erősebb egyházak, talán egy Krisztusibb világ van, be tudunk lépni. De hogy melyikünk, mikor, hogy egyedül vagy közösen lépünk be rajta, ez már a saját döntésünk, egyen egyenként. Szabad akaratum, cserélünk-e sorsot Krisztussal, felvállaljuk-e Pálnak és a többieknek a sorsát, leszünk-e példa-értékűek, hívogatjuk-e az embereket. Nem szavainkkal, hanem helytállásunkkal. Ámen.

Hajtsuk meg fejünket, imádkozzunk.

Mennyei Édes Atyánk! Kérünk Téged, siess segítségünkre, mert bizony-bizony az élet olykor gyakran megpróbál bennünk, s úgy érezzük, hogy a próbatét erőnk felett való. Hogy mikor rálépünk egy útra, oly messzinek, távolinak tűnik a végcél, s csak Te tudsz segíteni, hogy meg ne inogjunk, vagy ha megingunk, akkor új erőt tudjunk gyűjteni, s ha elesünk, fel tudjunk állni, hogy továbbmenjünk az úton, mely Hozzád vezet. Mindenség Istene, segíts nekünk! Segíts, hogy meg tudjunk felelni. Meg tudjunk felelni a Te elvárásaidnak, s hogy tudjuk e világra ráragyogtatni a Te kegyelmességed evangéliumát. Urunk, mi talán nem vagyunk olyan jók, nem vagyunk olyan erősek, mint Pál, Péter, vagy az apostolok, mégis Te hívtál el bennünk. Adj hát nekünk napról napra bizonyosságot a Te igéd és lelked által, hogy elégséges lesz a Te kegyelmed, s hogy a Te erőd a mi erőtelenségünk által is elvégeztet. Urunk, taníts hát minket igédben járni. Hálát adunk apróbb és nagyobb eredményeinkért, köszönetet mondani egymásnak, de segíteni egy szó nélkül, köszönet elvárása nélkül.

Mindenség Istene, add, hogy a Te szent Fiadba kapaszkodjunk először, s csak Őáltala egymásba. Hogy mindenkoron Néked lehessünk hálásak, s őszinte szívvel imádkozhassunk úgy, ahogy a Te szeretett fiad a mi megváltó Krisztusunk tanított, eképpen: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Az Istennek békessége, amely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a ti szíveiteket az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.